

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 21.

V četrtek 25. veliciga travna 1854.

Tečaj VII.

P e s e m *)

sv. Kazimira, sinu Kazimira Jagelonskiga, Poljskiga kralja, ktera je bila pod glavo imenovaniga svetnika v letu 1604, ko so njegov grob obnavljali, v latinskem jeziku najdena.

Duša, časti vsak dan zlasti
Njo kraljico iz nebes;
Njen'ga djanja in nehanja
Za se uči se zares.

Prav premisli, imaj v čisti
Nje imenitnost, visokost;
Porodnici in Devici
Blagre dati je sladkost.

Njo pa časti po vsi slasti,
Greha te rešila bo;
Naj te var'je, in viharje
Ti prežene z vso močjo.

Ta je bila, nam dobila
Božje milosti dari;
Ta kraljica nas danica
Z Božjo gnado razsvetli.

Jezik pričaj, kak' ludiča
Božja Mati stre glavo;
Zraven tudi ne zamudi,
Peti hvalo ji lepo.

Nje zasluge, čednost' druge
Čem hvaležno razodet';
Kar je v meni, razodeni,
Da za njo živim unet.

Ni noben'ga tak' učen'ga,
Kter bi kako pesem znal,
Njeno čednost ali vrednost,
Kakor gre, častiti prav.

Vsak jo hvali, saj odžali
Mati Božja vse ljudi;
Se ne moti, da na poti
Si zadostnje nje časti.

Za potrebno to posebno
Vsak pobožni naj spozna,
Da ji zlasti če dopasti,
Kdor časti jo iz serca.

Druga pesem.

Ti odbrana, kvisko djana
Si verh Lune ino zvezd;
Si rodila in dojila
Njega, ki je stvaril svet;
Pa si dvica kakor pred.

Bod' česena, odresenje
Mati Ti nam zadobiš.
Ker po Evi b'li smo v revi;
Izveličarja rodíš,
Nam odpreti paradiz.

Grozno mili jok posili
Angele, ko svet greši;
Potlej peli so veselí,
Ko si mati bila Ti
K odrešenju vsih ljudi.

Vsi častimo in hvalimo
Mater samiga Boga;
On življenje, razsvetljenje
Je prinesel iz neba
V smertno senco, v tmo sveta.

Up je imeti, kër odpreti
Vrata vidimo v nebo,
Zdaj molimo in hodimo
U ljubezni med sabo,
Priti v sveto deželo.

Pros', Marija, svoj'ga Sina,
Naj nam da On srečno pot,
Da molili in častili
Bomo Stvarnika ondost,
Kjer je srečen zvoljen rod.

P o ž e n e a n
pretolmačil.

**Zadnji trenutki preč., prevzvišeniga
Franciška Ksaverja Lušina, Gorl-
škiga višiga škofa.**

Ljuba Danica! Razglasila si že svojim brav-
cam za nas Goričane žalostno novico, de so pre-
častiti, prevzvišeni knez in viši škof Francisek Ksa-

veri Lušin 2. dan t. m. v 73. letu svoje starosti v Gospodu mirno zaspali po pobožni prejemi vsih to-
lažb, ktere sveta mati katoliška cerkev umirajočim
pripravljene ima, in de smo jih 5. v. tr. slovesno
le do groba spremili, ker daleč za dobrim pastirjem
nismo mogli.

Zadnji trenutki umirajočiga očeta so dragi
hvaležnemu sinu, globoko si jih vtisne v svoj spo-
min, ino ne pozabi jih tako lahka svoj živi dan.
Če pa dobri otrok skerbniemu očetu v zadnji bolezní
z djansko postrežljivostjo svoje hvaležnosti ska-
zati ni zamogel, ino mu umerlimu oči zatisniti ni
dano bilo, ker po očetovim povelju iz pokorsine bi-
val je na odkazanem kraju, in ako zdaj kar nana-
glama žalostna novica do njega pridoni, de lju-
bljeni oče je umerl, o! kako globoko prešine pre-
žalostni glas njegovo serce! o! kako bi rad zvedil,
kako je dobri oče obolel, kako svojo bolezen pre-
stal, kako so ga zagernili v hladno krilo černe
zemlje! Kdor miločutnemu sinu zadnje trenutke u-
merliga očeta verjetno popiše ino naznani, se mu
bolj prikupi, kot tajisti, ki mu, prilizovaje se, v
ušesa trobi: le nikar ne žaluj, glej! zdej si gospodar
obilniga premoženja, ker vse si po ranjkim očetu
podedoval.

Vse to, ljuba Danica! si že ob kratkim ozna-
nila za dobrim očetam žalujočim otrokam; pa pri
vsim tem, menim, boš še svojim bravcam, kterih
precej po Goriškim šteješ, ustregla, ako jim še ta
kratki popis ponudiš, ker iz svoje lastne žalostne
skušnje vem, kako otroci, ki pri očetovi smerti
biti niso mogli, skerbno oprašujejo po zadnjih tren-
utkih umerliga očeta, in akoravno jih vsaka be-
sedica z žalostjo napolni tako, de se solzijo, so jim
tudi britke solze v veliko polajšanje njihove tuge.
Le iz tega namena naj bodo vverstene sledeče
verstice.

Začetna bolezen, ktera se je prečastitiga vi-
šiga škofa že sredi posta lotila bila, ino jih je, ka-
kor mi kratkovidni menimo, prezgodej za nas iz
tega sveta pobrala, je bil kašel, kakor sploh pra-
vijo, pri ostarelih ljudeh nič kaj dobro znamenje
dolggiga življenja. Zdravili se prav za prav v za-
četku niso, in odleglo jim je samo od sebe vender
toliko, de so veliki četrtek svete olja blagosloviti
zamogli, ne sicer, kakor so serčno želeli, v veliki
cerkvi, ampak le doma v svoji dvorani v pro-
storni sobi.

Velikonočni torek, ko je zadnja postna pri-
diga, in se pridigar navadno poslavlja in blago-
slova z nebes na ves svoj apostolski trud, na vse
svoje poslušavce z vso gorečnostjo prosi, so bili
zadnjikrat v stolni cerkvi. — In oh! kdo bi si bil

*) Ta pesem se po latinski začne:

Omni die dic Mariae
Mea laudes anima. itd.

mislil, de blaga nevesta, častitljiva Goriška metropolitanska cerkev, ki je dans z vso svojo lepoto ozaljšana svojiga ženina v svojo sredo slavno sprejela, se ponosno na njega ozérala, na kteriga ozdravljenje ino v poterdilo njegoviga zdravja je goreči pridigar z vso svojo apostolsko unemo blagoslova klical, oh! kdo bi si bil mislil takrat, de v 14 dneh bode ona objokana vdova ino njen ženin merzlo mertvo truplo! —

Pa koj drugi dan, v sredo, se jim je shujšalo, tako de so se popoldne ulegli. Pri vsi svoji slabosti so v četertik se vstali in posvetovanje imeli; tode glava jim je le na persi silila in težko so dihali. Po noči med četertkam ino petkam se jim je pa toliko shujšalo, de so jih v petik ob štirih popoldne iz velike cerkve slovesno prevedili, kakor je bilo v Danici že omenjeno. Dva zdravnik, gg. Petrovič in Prokop sta rekla, de bolezen, ktera se je zdaj bolnika tako silovito lotila, je žlezasta prisadna pljučnica. Celih osem dni je njih življenje med upanjem ozdravljenja ino med strahom, de bi jih zgubiti utegnili, tičalo, dokler jim 28. mal. travna bolezen tolikanj ne odleže, de zdravnikov eden veliko upanja ima, ojeti usmiljeniga, dobrotljiviga očeta zalujočim otročičem. Je bila tudi zdej po njegovim terdilu žlezasta prisadna pljučnica odpravljena, so se jim pa neki mozuljci v ustih, po poziralu do želodca napravili, kterih ozdraviti pa ni bilo mogoče. Od 29. m. tr. popoldne do smerti niso nobene stvarice zaužili, ker ponuditi jim kaj, bi bilo toliko, kot jih naravnost umoriti. Tudi na kak drugi način jih živiti, je bila prazna misel; tedaj so umerli — za lakot. Pri vsi svoji nadlogi v ustih in drugih težavah so v nedeljo celi dan še govorili in se zavedili. V pondeljek zjutraj ob štirih so izrekli v nemškem jeziku s krucifiksam v rokah te besede: o Gospod — o Gospod — o moj Gospod! To, ljube ovčice, je bil zadnji glas našiga višiga pastirja na todnim svetu. Desno oko jim je bilo zdej oterpnelo, levo pa še vedno bistro ostalo, obé so pa neprenehama nepremakljivo v britko martro uperte imeli, v Gospoda, v kteriga so terdno verovali, stanovito upali in serčno ljubili, ga večkrat na svoje višujeve ustnice pritiskovali in poljubovali.

Ko so ravno ta dan, 1. vel. travna ob 11 zjutraj prečastiti stolni prošt, baron Kodelli, od svojiga popotvanja iz Dunaja prišli, so jih dobro spoznali, terdo terdo za roko deržali, na se pote govali in poljubovali. Kar radi bi se bili še kaj s svojim zvestim prijatlam pogovorili, pa — jezik jim ni dal. Britke solze v očeh obeh prelato, ki so se jima kot jagode debele po licu udirale, so bile od še toliko glasovitiga jezika glasovitiši tolmač žalostnih čutil, ktere so njune serca sprehajale.

Od desete ure zvečer 1., do dveh in ene četerti zjutraj 2. vel. travna se niso svetli bolnik v svoji postelji ganili, ino brez kakiga težavniga boja jim je — sapa zastala, ino njih spovednik, ki se 40 ur od njih postelje odmaknil ni, jim je oči zatisnil ino z okoli klečéce objokano domačo družino prvi večniga miru in pokoja prosil. Mili zvonovi so po vsih cerkvah na vse zgodaj oznanovali njih prese litev na boljši očetov dom in de Goriška nadškofija je po 20 letih, manj devet dni, zopet žalostna vdova.

Popisati čednosti, ktere so se na ranjkim prečastitim višim škofu Francisku Ksaverju lesketale, očitno spoznam, de je moje pero prešibko. De so bili blišéči zgled, čisto zerkalo nepohlinjene pobožno-

sti, kdo dvomi nad tem? — Viditi jih opravljati s sv. resnobo nar svetejši skrivnosti naše sv. katoliške cerkve, viditi jih darovati daritev sv. maše, deliti zakramente sv. birme, sv. mašnikoviga posvečenja, blagosloviti reči, ktere le škofam gre, ino slišati jih izgovarjati polagama pomenljive besede s primerjenim povdarkam, je moglo slehernimu vpričnemu v serce seči ino prepričati ga, de globoko občutijo, kako svete reči de opravljajo.

V resnici pobožniga, krepostniga človeka, pravi sv. oče Avguštin, pa ne homo nikakor iz njegoviga zadržanja v sreči, v zdravju, ampak le iz njegoviga obnašanja v nadlogi, v boleznih nezmotljivo spoznali. — Kdor tako dobro v sreči kot v nesreči vedno enako Boga hvali, tako dobro v zdravju, kot v boleznih neskončno milost Božjo povzdiguje, in z Jobam zdihuje: Gospodovo ime bodi česeno, ta je resnično kreposten, nepohlinjeno pobožen kristjan. De so bili pa rajni prečastiti viši škof Francisek Ksaveri v resnici pobožen, kreposten mož, se je kazalo ne le pri opravljanju nar svetejših reči, ne le čas njih začasniga popotvanja na s ternjem nastlanim svetu, dokler so se po njem sprehajati zamogli, ampak še v posebno visoki stopnji se je pokazala njih neskaljena pobožnost v njihovi 12dnevni bolezni. Priča tega. Koj drugi dan po obolenju so že sv. zakramente umirajočih prejeli, krepko vse člene sv. vere molili, in tako očitno spoznali, de v občini sv. katoliške cerkve umerjejo; na sv. Marka dan, preden so s. poslednje olje prejeli in vse molitve za stolnim dekanam, ko so jim ga delili, z razumevnim glasom molili, so jih še enkrat obhajali. Čas svoje bolezni niso ust odperli in se nikdar pritožili čez bolečine, ktere so jih terle; vse svoje zaupanje so stavili le v Boga. V nedeljo pred smertjo, ko so jim prestlati hotli, so na križ kazaje rekli: Tudi Gospod zmerej na enim inotajistim lesu visi, nihče mu ga ne spremeni; je li učenec več kot njegov učenik? in si niso pustili prestlati. Ko so žeje suhe usta imeli, ino jim je strežej piti ponujal, so izdihnili: Tudi Gospod je žeje terpel, in si niso ust zmočili. Od svetih reči so se z okolistoječim pogovarjali, mnogo izrekov iz svetiga pisma oponovljali, se s tajistimi tolažili, miru in blagoslova Božjiga okolistoječim ino vsim ovčicam sebi izročnim goreče prosili; ino ker so se potem nekoliko zgubili, in ravno o polnoči iz oterpnenja zbudili, so se z zadnjo močjo speli, obe roke stegnili, s tajistimi križaniga Jezusa objeli ino izrekli: O Gospod! — ja, le ti si pravi Gospod, zgodi se tvoja volja nad menoj! Ino 4 ure potem je bil ta izrek skoraj ravno s temi besedami njih zadnji, kakor sim zgorej omenil.

Tako, ljubi bravec! se obnaša tudi v bolezni le resnično pobožni, nepohlinjeni kristjan. In kdor nepohlinjeno pobožno zivi, voljno, v Božjo presveto voljo vdan, brez mermranja ino brez pritožbe bolečine terpi, se le z Jezusovim terpljenjem tolaži, Jezusa na svojim telesu izobraženiga nosi, ne bo li ta — pri Jezusu ino z Jezusam, kakor v življenju tako tudi po smerti? —

Kolika je bila pokojniga prečastitiga višiga škofa krotkost, od te bi mende vedili le tajisti nar več povedati, kteri so jih v svojih zadevah obiskovali. Prijazno, po očetovo so sleherniga sprejeli, krotko vsako pritožbo poslušali, še z veči krotkostjo pa tolaživno olje v nemirno serce vlivali. Brez dobrega sveta, modriga nauka z vso pohlevnostjo in krotkostjo podaniga niso nikogar od sebe posfali.

Koga kazniti, jim je bilo več kot sebe kazniti. — Sodite sami vi vsi, ki ste jih dobro poznali, jih večkrat v svojih tudi neprijetnih zadevah obiskali, ako presilim, če rečem: Sveti Francišek Salezi je bil živo v podobljen v Francišku Ksaverju Lušinu. — Med mnogimi zapušeni popirji so pri preiskovanju tudi zadeli na en rokopis sv. Franciška Salezja in na dva sv. Alfonza Maria de Liguori. —

Od njihoviga dobrotljiviga serca, od njihoviga usmiljenja do revnih ubogih poleg svetih, občno koristnih naprav, ktere so se v tem času, ko so oni viši pastir bili, v Gorici vstanovile, kakor: naprava gluhonemov, bolnišnica za ženske in ostarele siromake, ktero oskerbujejo miloserčne sestre, ktere so na njih prizadete semkej prišle, naprava za uboge, zapusene otroke itd., ktere vse so z obilno milošino podpérali, pričajo tudi cele trume slabotnih starčikov ino v gubenih ženic, ki so se za njimi kupama suli, od kodar koli so prišli, ali kamorkoli so se podali. Še marsikak dragi bi lohka po vsi pravici z dobro vestjo svoj glas zagnal, de je o tem vse do zadnje pičice gola resnica, ako bi se očitno spoznati ne sramoval, de so ga bogato, bogato morebiti še clo nevredniga, še skoz več let obdarovali; tako pa le na tihim blagruje dobrotljiviga očeta in se na skrivnim za njimi solzi. — De so vse, kar so imeli, že v življenju po rokah ubozih v nebeško zakladnico na bogate obresti pred seboj poslali, priča se nar glasovitiši to, de po njihovi smerti še toliko gotoviga dnarja našli niso, de bi jih bili tako pokopali, kakor se škofu spodobi. De so še le več, kakor je pomanjkanje veči prihajalo, vbogajme dati zamogli, so zadnje leta, na svoje stare dni brez konj bili, in kadar so se ob nedeljah, praznikih in posebnih godovih v veliko cerkev mogli podati, so se s poštnimi konji vozili.

Pa ravno zavoljo tolikiga uboštva so imeli toliko slovesni pokop, kteriga so jim dobri Goricičani, v tej zadevi očitne pohvale vredni, napravili, de se pogrebi rajnih Francozov kraljeve rodovine, ki so tukej v Gorici pomerli in se na Kostajnovici pokopali, če so tudi na tavžente veljali, z njihovim nikakor meriti ne dajo, ker tega je le čista ljubezen ino zlata vredna hvaležnost napravila.

Pa ne le na dan pogreba so mehkočutni Goricičani svojo ljubezen umerlimu višimu škofu očitno skazali, ampak tudi celi čas njih bolezni. De bi derdranje vozov svetliga bolnika v pokoju ne motilo, je ukazala mestna gosposka cesto memo škofijske dvorane zaječiti, ino vsi vozovi so mogli po stranskih ulicah. Po dvakrat, trikrat na dan so Goriski plemenitaži, druga gospoda, in predniki vradnij svoje strežeje pošiljali, mnogi teh tudi osobno hodili pozvedit, kako je svetlimu bolniku, ino ves čas njih bolezni ni bilo navadnišiga ogovora, kot: kako gre le kaj prevzvišenimu velikimu škofu? Kakor hitro se je pa po zvonjenju razglasila njihova smert, je jela cela Gorica očitno za njimi žalovati.

Vsi štacunarji, ki imajo za svojimi okni na ogled razpostavljeno robo mnogoverstnih barv, so vseskož štacune le z zgol černo, ali pa s černo-belo robo premenili. Ko so pa toliko ljubljani pastir na mertvaškim odru v skofovski obleki izpostavljeni ležali, je bila tolika gnječa, de je bilo težko preriniti, jih viditi in poškopiti. Soba, v kteri so ležali, je bila černo preprežena, na sredi stropa beli križ, od kteriga so beli žarki do koncov stropa se razprostirali. Za odram je bil altar napravljen, kjer so se svete maše brale. Vsako uro sta po dva svetovna ali redovna duhovna bilje molila.

Preden so jih v petek jutro ob 9. vzdignili, je 30 Francižkanov mertvaške molitve kar soglasno pelo in ravno končalo, ko so iz velike cerkve visokočastiti metropolitanski kapitel s prečastitim Terzaškim škofom g. Jernejem Legatom, našim slavnim rojakom, v sredi po nje prišli, de bi jih našim očem odmaknili. Koliko ljudi se je bilo zbralo, spremit jih na pokopališe, za gotovo povedati nihče ne zamore. Toliko mende po pravici rečem, de razun bolnih od sto odraslih Goriskih prebivavcov dva doma ostala nista. Koliko je pa iz Goriskiga okrožja, iz Terzaškiga, iz Benečanskiga in sicer imenitnih gospodov privrelo bilo, tega ravno tako nihče določeno povedati ne more. Duhovnov se je bilo nabralo toliko, kolikor jih je zamoglo priti in zvediti od njihove smerti. Nad 500 mestnjanov je z gorečimi vošenimi bakljami svetilo, ktere so na svoje stroške kupili. Nesli so jih duhovni ino 4 tehanti so vogale mertvaškiga perta deržali. Skorej celo uro smo potrebovali skoz Travnik, Raštel med hisami, ktere so bile vse s černo-belo tancico pregerjnene, de smo v veliko cerkev prišli. Na visok oder so jih tukaj postavili odkrite, kakor so jih nesli; tudi velika cerkev je bila zalostno oblečena. Prečastiti g. škof Legat so sveto mašo peli, po kteri je Dr. Dellabona, učenik pastirstva v tukajšnjim semenišu, v talijanskim jeziku pridigo po rajnim imel, ktera se zdej tiska in bo v kratkim na svitlo prisla. Po pridigi in po dokončanih molitvah, kakor je v obredovnih bukvah zaukazano, smo se iz velike cerkve napotili proti pokopališu, ktero zunaj mesta na Terzaški cesti leži. Ob eni popoldne so jih v kapelici, ki v sredi pokopališa stoji, v rako položili, ktero so njih prednik, prečastiti veliki škof g. Jožef Walland, rojen Krajnec, stric Terzaškiga g. škofa Legata, za se in za svoje naslednike blagoslovili; tamkej zdej oba počivata, dokler ju trobente glas na sodnji dan ne zbudi.

Z otožnim sercam po ljubljnim Francisku Ksaverju smo se s pokopališa vernili in si rekli: Zagernili smo moža, ki je bil materi katoliski cerkvi pravi apostel, deržavi zvest podložnik, avstrijskemu cesarskemu prestolu resnično vdan služabnik, človeštvu sočuten prijatelj, žalostnim rahel tolažnik, ubogim milostljiv oče, Goriski nadškofu pobožni pastir. Večna luč naj jim sveti! Krotkoslav.

M a v r i c a.

Prirodoslovci terdijo, in je tudi dovolj verjetno, de mavrica, ali kakor ji po nekterih krajih naši Slovenci pravijo, vedrenica, ni nič družiga kakor igra solčnih žarkov v kapljah dežja polniga oblaka, ki pred solncam stoji. Torej poslušajte: — oh kako prijetno je od tega govoriti in slišati, in kako sladki občutki morajo prevzeti celo naše serce, kadar se glas groma Tvojiga, o Bog! po nebu razlega; kadar Tvoji bliski osvetujejo zemljo, in kadar zagledamo Tvojo mavrico v oblakih — znamnje miru, znamnje Tvoje milostivosti z ljudmi!

Bratje! ta lepa mavrica nam je zvesta podoba cele nebeske družine Svetnikov, in celiga odrešeniga in posvečeniga človeštva. Koliko kapelj je v dežja polnim oblaku? kdo jih more sošteti? In koliko je izveličanih Božjih v nebesih? Kdo more povedati njih število? In vse te kaplje so v edinosti med sabo; tako so tudi vsi svetniki med sabo zedinjeni z vezjo ljubezni, in so eno v Gospodu. In v vsih teh kapljah deževniga oblaka igrajo žarki eniga solca, in se razodevajo v prelepi razno-

ličnosti barv; čudovito ohranovaje različnost cvetov in sestavlja edinstvo obraza poveršnosti zemlje, se kažejo pogledu ginjeniga gledavca v podobi mavrice. Ali naše solnce pravice je, — Kristus Jezus: Njegova večna svetloba milosti in resnice sije v vsih Svetih v sedmerih darovih eniga sv. Duha, dela v njih različno po raznih krepostih vsakteriga, sestavlja od te različnosti prelepo edinstvo svete cerkve, vredno veselja in ljubezni svojiga Stvarnika, radosti in občudovanja nebeških angelov. To je nebeška cerkev Jezusa Kristusa, zbor izveličanih Božjih v gornjim Jeruzalemu.

Ogled po Slovenskim.

Iz Gorice 6. maja. S.— Od testamenta rajnkiga višiga škofa smo zvedili to le: celo premoženje (ki ni ravno veliko, in obstoji večidel le v mobilijah, ker je rajnik vse ubogim razdal) je razdeljeno na tri enake dele; eniga dobe tukajšne usmiljene sestre; družiga mestni siromaki; tretji del pa je zopet razdeljen na tri enake dele: eniga dobi njegov hišni kaplan in tajnik; eniga vsi drugi njegovi posli; eniga pa nune v Celovcu, kjer je nekdanj živela njegova sestra.

Šesti dan tekočiga mesca, ta dan po pogrebu, začnemo moliti pri sveti maši za srečno in dobro izvolitev noviga višiga škofa.

12. dan tekočiga mesca maja, ki je osmi dan po pogrebu, je bila v naši metropolitanski cerkvi slovesna maša po rajnkim višim škofu. Odpeli so jo prečastiti prost. Po sveti maši so se navadne molitve opravile pri mertvaškim odru. — Pri tem svetim opravilu smo zopet z ginjenim srcem vidili, kako so nepozabljena rajnkiga višiga škofa vsi Goričani sploh spoštovali in ljubili, zakaj ljudi se je bilo v cerkvi zbralo, kakor sicer v velikih praznikih.

Iz Tersta. Bl.— Z velikim veseljem oznanim, da tudi letos mnoge gospé v Terstu s posebno pobožnostjo mesec Marije prečiste Device praznujejo. V cerkvi Matere Božje Pomočnice (stariga sv. Antona) so altar prečiste Device lepo okinčale in z lepimi, prijetno dušecimi cveticami ozaljšale. Proti poldnevu pridejo omenjene gospé mnogoštevilno k sv. maši in po poldne ob šestih se snidejo zopet v cerkvi, kjer se pojejo lavretanske litanije, med katerimi je izpostavljeno sveto Rečnje Telo, s katerim se po dokončani pobožnosti blagoslov da. Vsak ponedeljek, vsako sredo in vsako saboto pred sveto mašo ogovorijo čast. gosp. Boschetti zbrane gospé v pristojnih besedah. Ni si misliti prijaznišiga in ginljivšiga pogleda, kakor v nar lepšim mescu leta altar kraljice nebeške s pomladanskimi cveticami in rožami oplešan viditi. Pobožno srce si ne more večiga veselja želeti, kakor de vidi, kako bogaboječe gospé izgled pobožnosti pred podobo Marije kleče, njeno čast in slavo prepevajo, njene čednosti posnemajo in goreče molitve za pomoč in milost k nji zdihujejo. Bog pomnoži sad njih pobožnosti s svojim blagoslovom!

Pri ti priložnosti ne morem zamolčati vsakotredenskih shodov mestnih duhovnov. Previdši, da je pastirstvo v Terstu posebno za mlade, ne še mnogo zvedene duhovne silo težko, so naš prečastiti gospod vikš pastir v posebnim razpisu vso mestno duhovščino k posebnemu posvetovanju povabili. Snidajo se častiti duhovni vsako sredo ob petih popoldne v semenišu. Tukaj se pogovarjajo od raznih primerljivev in prigodkov, ki se večkrat dušnemu pastirju zgoditi utegnejo, v katerih bi si sam lahko pomagati in se izmrežiti ne znal.

Vsakimu je svobodna beseda. Ker čast. gospodje res prav marno te zbere obiskujejo in vsak nekoliko

noviga pové, se sliši več ugovorov, več odgovorov. Tako si lahko vsak nar bolji pravilo zbere in za bolji čas prihrani. Posebno koristno je to posvetovanje za nas bogoslovce. Kar mene zadene, rečem, da sim res že mnogo zlo zavozlanih prigodkov v nravni in pred veliko nočjo v pastirstvu slišal; zdaj se učim v šoli: „Zenner instructio practica confessarii;“ vendar najdem tako posvetovanje bolj pristojno; zakaj mnogo ljudi vendar le zméraj več vé, kakor v času nar pridniši pisatelj. Skušnja vsakteriga nar bolje zuči. Kar se je do zdej v tih zborih govorilo, obseže nar več obiskovanje bolnikov. Tako se v tih pogovorih ponavljajo pravila pastirstva, marsikaj tudi iz nравne in vere. Sami prečastiti gosp. škof so vsakrat osobito pričujoči. Namen tega posvetovanja je vse hvale vreden, ino nam obilno sadu obeče, vendar le prazno je delo brez žegna z nebes. Bog naj nas blagoslovi!

Ljubljanskim gimnazialnim učencam poslariršim petdeseto obletnico nove maše prečast. gosp. Karola Zorna.

Nebesa harp se Vaših zveselijo,
Ko v slavo nove maše ponovila
In sivolasiga tud bogomila.
Darivca nje, tak mično zadonijo.

Pa radosti nam serea tud kipijo,
Ker navdihuje spet zlahnejši Vila
Mladosti cvet, in jo zlahnej čutila
Za kar je sveto, božje, vplamenijo.

O zlahin cvet! ta duh naj te preveje,
Ta duh naj ved in znanstev učiliša
Stori še tud pobožnosti svetiša:

In kmal se bo mladina ga navzela,
Kmal na teles' in duš' veselši cvela.
Sadu zlahnej' radvala se odreje. Mladinoljub.

Premembe duhovščine.

V Ljubljanski škofii. Gospod Anton Bregenti, Verholjski duhovni pastir, se je v pokoj podal. — Na Dobrovo pride za kaplana gospod B. Bartol; na njegovo mesto k sv. Križu pa gosp. Jan. Sajovic iz Radolice.

V Lavantinski škofii. Gospod And. Raspotnik, fajmošter v Volfshergu, je Rehbersko, gosp. Juri Stepisnik, fajmošter v Mozirjah, pa faro na Vranskim dosegel; gospod Anton Veres, kaplan v Cadramu, pride za korskiga vikarja v Sent-Andreji; gosp. Jan. Stuller za oskerbnika v Mozirje, g. Leop. Zevnik za oskerbnika v Volfsherg, g. K. Simandl za kaplana na Vransko, g. And. Krajnc za kaplana na Rehberco, g. Mih. Krofič za kaplana v Dohernu ves; g. Jož. Bevc, Zavški kaplan, se je v Ameriko, v škofijo „Vincennes Indiana“, g. Janez Leskovšek pa v pokoj podal; g. Fr. Grošel, fajmošter v pokoji, je 8. mal. travna umrl.

V Sekovski škofii. Prečast. gosp. Jan. Kraus, prost in svetovavec e. k. poglavarstva, je dekanatno faro v Strassgangu dosegel; g. Jož. Kahr, kaplan pri sv. Florianu, pride za oskerbnika v Deutschlandsberg, g. Jož. Slik, kaplan v Hartmannsdorfu, pa za oskerbnika k sv. Ivanu pri Herbersteinu; g. Juri Kotzbeck, kaplan v Smarjeti pri Pesnici, je dobil dekanatno faro v Mahrenbergu, in g. Pavel Rucker, kaplan v Hartbergu, lokalijo sv. Ane v Fresenu. O. Jern. Engelhofer je 20. sušca, O. Salezi Riedmüller pa 22. sušca umrl; oba iz reda s. Benedikta.

V Goriski viši škofii. 7. dan t. m. je izvoljen za celi čas, ko ne bomo imeli še noviga višiga škofa, prečastiti gospod Avgustin baron Kodeli, prost naše metropolitanske cerkve, za general-vikarja. — Gospod Jož. Mažgon, Šebreljski fajmošter, ki je bil pa poslednje leta v pokoji, je te dni 75 let star, v Gospodu zaspal. Naj v miru počiva! — G. Gregor Strunkel, dosadajni pomočnik čast. gosp. Blaža Bucika, fajmoštra in dekana pri s. Petru blizu Gorice, sadaj korarja, je imenovan administrator ravno te fare. — G. Jan. N. Lilen, stolni vikar v vel. cerkvi v Gorici, je imenovan fajm. na Placuti, Gorisk. predmestji.

V Terzaški škofii. 19. maliga travna je umrl gospod G. Kušar, kaplan stolne cerkve v Terstu, in 18. vel. travna visokocastiti gospod korar Fr. Antonucci v 84. letu svoje starosti. Naj v miru počivata!